

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 10 października 2012r.
sprawy **M. G.**

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 20 października 2011r.,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego z dnia 7 czerwca 2011r.,

postanowił :

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego M. G. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego .**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 7 czerwca 2011 r., uznał M. G. za winnego tego, że:

1. w dniu 15 sierpnia 2010 r. w D., przewidując możliwość pozbawienia życia A. K. i na to się godząc, wielokrotnie uderzał go rękoma, pięściami, łokciem oraz przedramieniem po głowie oraz kopał po całym ciele w następstwie czego A. K. doznał obrażeń ciała w postaci licznych zlewających się intensywnych podbiegnięć krwawych na twarzy, głowie, szyi, obu barkach, obu rękach, ramionach, przedramionach, obu kończynach dolnych, biodrach, plecach i w okolicy pachwinowej prawej, krwiaków podskórnych na bocznej powierzchni szyi po stronie prawej, obustronnych krwiaków okularowych i wylewów krwawych podspojówkowych, rany tłuczonej łuku brwiowego prawego, ran tłuczonych okolicy zamałżowinowej i małżowiny usznej lewej, złamania nosa, otarcia naskórka nosa

oraz linijnych otarć naskórka i płytkich ran okolicy czołowo-skroniowo-ciemieniowej prawej, zlewających się śródskórnych wybroczyn krwawych na obu barkach, złamania żeber po stronie lewej, rozległych zlewających się podbiegnięć krwawych powłok miękkich czaszki, krwiaka podpajęczynówkowego w okolicy ciemieniowo-potylicznej, krwiaka podpajęczynówkowego w okolicy ciemieniowej na dolnej powierzchni obu półkul mózgu oraz górnej i dolnej powierzchni obu półkul mózdzku, stłuczenia tkanki mózgowej w płacie czołowym prawym oraz w lewej półkuli mózdzku, które spowodowały śmierć pokrzywdzonego, tj. popełnienia zbrodni z art. 148 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 148 § 1 k.k. wymierzył mu karę 15 lat pozbawienia wolności;

2. w dniu 13 sierpnia 2010 r. w D., po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach wszedł do mieszkania A. K. skąd zabrał w celu przywłaszczenia bluzę koloru czerwonego oraz dwie koszulki z krótkim rękawem o łącznej wartości 50 zł, artykuły spożywcze o wartości 35 zł oraz psa rasy amstaff na szkodę wyżej wymienionego pokrzywdzonego, tj. występku z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł karę łączną 15 lat pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie;

5. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzekł w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Wyrok ten został zaskarżony apelacją przez obrońcę oskarżonego M. G., który zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. „obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 148 §1 k.k., poprzez błędne jego zastosowanie, a to przyjęcie, w oparciu o błędną ocenę okoliczności faktycznych, że oskarżony M. G. przewidywał możliwość pozbawienia życia A. K. i na to się godził,

2. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to przepisu art. 4, art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k., co skutkowało przyjęciem niewłaściwej kwalifikacji prawnej popełnionego przez oskarżonego M. G. czynu, skutkującego śmiercią A. K., jak i wysokością wymierzonej temu oskarżonemu kary,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mających wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że motywem pobicia pokrzywdzonego, którego skutkiem była jego śmierć, była szczególna złość oskarżonego do pokrzywdzonego, a nie chęć zabrania mu psa,

4. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary za czyn wymieniony w pkt I wyroku.”

Mając powyższe na uwadze obrońca wniósł „o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie jego pkt I i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez przyjęcie, że oskarżony M. G. dopuścił się przestępstwa z art. 156 § 3 k.k. i znaczne złagodzenie wymierzonej temu oskarżonemu kary za czyn wyszczególniony w pkt I zaskarżonego wyroku i w konsekwencji zmianę pkt III zaskarżonego wyroku w zakresie wymiaru kary łącznej, poprzez jej znaczne złagodzenie”.

Sąd Apelacyjny, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem z dnia 20 października 2011 r.:

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymierzoną oskarżonemu M. G. za przypisany mu w pkt I czyn z art. 148 § 1 k.k. karę pozbawienia wolności obniżył do 13 lat;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy;

3. wymierzył nową karę łączną 13 lat pozbawienia wolności, zaliczył na jej poczet okres tymczasowego aresztowania w sprawie oraz zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony kasacją wniesioną przez obrońcę skazanego M. G. Skarżący zarzucił mu „rażące naruszenie prawa materialnego, a to art. 148 § 1 k.k. przez niewłaściwe jego zastosowanie polegające na błędnym przyjęciu, iż czyn skazanego wyczerpuje dyspozycję tego przepisu, pomimo iż skutek w postaci śmierci pokrzywdzonego A. K. nie może być obiektywnie przypisany zachowaniu skazanego”. Podnosząc ten zarzut obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego M. G. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. Z uwagi jednak na złożenie przez

skazanego wniosku o sporządzenie uzasadnienia postanowienia, Sąd Najwyższy ustosunkuje się do zarzutu podniesionego w kasacji.

Przede wszystkim należy podkreślić, że obrońca skazanego nie sformułował w kasacji żadnych zarzutów naruszenia przepisów o postępowaniu odwoławczym przeciwko orzeczeniu Sądu Apelacyjnego, a przedmiotem zarzutu i całej argumentacji zawartej w uzasadnieniu kasacji uczynił ocenę dowodów i ustalenia faktyczne, które dokonane zostały przez Sąd Okręgowy. Zgodnie natomiast z treścią art. 519 k.p.k. przedmiotem zaskarżenia kasacją mogą być jedynie orzeczenia sądu odwoławczego, a nadto, czego obrońca nie dostrzega, Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu swojego orzeczenia już na wstępie swoich rozważań, wskazał obrońcy, w jakich sytuacjach zarzut obrazy prawa materialnego może być skutecznie podnoszony. Całkowicie jest więc chybiony i niezasadny zarzut kasacyjny, gdyż poza formalnym wskazaniem obrazy art. 148 § 1 k.k., w rzeczywistości kwestionuje winę skazanego, a więc odnosi się tylko i wyłącznie do błędu w ustaleniach faktycznych. Zauważyć należy, że o ile skarżący w apelacji postrzegał obrazę prawa materialnego w przyjęciu, w oparciu o błędną ocenę okoliczności faktycznych, że oskarżony przewidywał możliwość pozbawienia życia pokrzywdzonego i na to się godził, a więc kwestionował ustalenia faktyczne w zakresie zamiaru z jakim działał oskarżony, o tyle z treści zarzutu jak i uzasadnienie kasacji wynika, że Sąd I instancji niewłaściwie zastosował przepis art. 148 § 1 k.k., mimo iż skutek w postaci śmierci pokrzywdzonego nie mógł być obiektywnie przypisany zachowaniu skazanego. Odnosząc się więc do rozważań w tym zakresie przedstawionych w kasacji, należy jednoznacznie stwierdzić, iż nie mogą mieć one bezpośredniego przełożenia na możliwość przypisania sprawcy popełnienia czynu z art. 148 § 1 k.k., czyli przestępstwa skutkowego z działania. Skarżący wprawdzie powołuje się na opisywaną w doktrynie i orzecznictwie konieczność wykazania w przypadku przestępstw skutkowych, że działanie sprawcy musiało urzeczywistnić ryzyko niebezpieczeństwa, a także, że możliwość przypisania skutku obejmuje jedynie normalne, a nie wykraczające poza możliwość przewidywania następstwa jego zachowania, pozostające z nim w związku „kinetyczno-funkcjonalnym”. Jednakże nie zauważa autor kasacji, iż cytowane orzeczenia dotyczą całkowicie odmiennych sytuacji, w tym popełnienia przestępstwa nieumyślnego z art. 177 k.k., gdy konieczne jest stwierdzenie, czy istnieje związek przyczynowy pomiędzy stwierdzonym naruszeniem przepisów o

ruchu drogowym a zaistniałą kolizją (wyrok SN z 16 czerwca 2000 r., III KKN 123/98, LEX nr 51434), naruszenia reguł ostrożności w przypadku przestępstwa z art. 163 k.k. (wyrok SN z dnia 2 sierpnia 2001 r., II KKN 63/99, LEX nr 51381) oraz przestępstwa popełnionego przez narażenie, o którym mowa w art. 191 k.k. z 1969 r., obecnie przepis art. 220 k.k. (wyrok SN z dnia 9 kwietnia 2001 r., II KKN 521/98, LEX nr 51677).

Nadto, należy zauważyć, że obrońca skazanego uzasadniając zarzut obrazy art. 148 § 1 k.k. jedynie wybiórczo analizuje fragmenty z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej. Wskazując, że obrażenia zadane pokrzywdzonemu były jedynie „powierzchnowe” i dlatego prawdopodobieństwo spowodowania przez nie śmierci było „znikome” i dlatego też śmierć pokrzywdzonego w wyniku takich lekkich obrażeń nie była obiektywnie normalnym następstwem zachowania skazanego, całkowicie pomija dokonane w sprawie ustalenia faktyczne, ale w oparciu o całość opinii, że przyczyną gwałtownej, nagłej śmierci pokrzywdzonego, było zachłyśnięcie treścią krwistą w przebiegu krwotoku z dróg oddechowych, zwłaszcza przewodów nosowych, po silnym pobiciu. Sąd I instancji ustalił, że pokrzywdzony doznał licznych i rozległych obrażeń głównie w obrębie głowy, które świadczyły o celowym „katowaniu” ofiary, a dodatkowo ślady krwawe na ścianach świadczyły o dużej sile zadawanych ciosów. Rodzaj i kierunek tych uderzeń wskazują, że śmierć pokrzywdzonego nie była przypadkowa i nie wynikała jedynie z jego stanu upojenia alkoholowego. Oczywistym jest, że gdyby pokrzywdzony nie doznał tak licznych obrażeń na skutek uderzeń skazanego, nie doszłoby do krwotoku i zachłyśnięcia się krwią, a więc związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem skazanego, a skutkiem w postaci śmierci pokrzywdzonego, został prawidłowo ustalony przez Sąd I instancji, a co zostało przez Sąd odwoławczy słusznie zaaprobowane. Sąd Apelacyjny prawidłowo również wskazał, że zachowanie skazanego cechowało się wielką brutalnością i celowością działania, które stanowią o tym, że skazany działał z zamiarem ewentualnym zabójstwa. W kasacji natomiast trudno poszukiwać nawet próby zdyskredytowania argumentacji przedstawionej przez Sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy obciążył skazanego M. G. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

